

Viivi Paavonperä

Kolme päivää

Olin aina juossut saman lenkkipolun, joka tiistai ja torstai seitsemältä illalta. Se oli minulle vapauttavaa, hetki jolloin pääsin eroon arjesta, kaikesta stressistä ja ahdistuksesta, joka nykyään luokitellaan jo normaaliksi. Kotiin palattuani olin helpottunut ja rauhoittunut, mutta yksi tiistai ilta oli erilainen, en nimittäin palannutkaan kotiin...

En muista paljoa siitä illasta, mutta muistan epäilyttävän miehen metsän reunalla lenkkipolun alkupäässä, mutta en silloin kiinnittänyt siihen paljoa huomiota. Olisi ehkä pitänyt, sillä korkean männyn ohitettuani pysähdyin, ei olisi pitänyt. Joku otti minusta kiinni ja yht´äkkiä kaikki pimeni.

Avasin silmäni ja näin valoa, vilkkuvaa valoa. Käänsin päätäni oikealle ja huomasin katossa roikkuvan pienen lampun. Käänsin pääni takaisin ylös ja koitin nousta istumaan, mutta se ei onnistunut. Käteni olivat sidotut, koitin päästä irti, mutta se ei onnistunut. Koitin liikuttaa jalkojani, mutta nekin olivat sidotut. Tunsin hengitykseni kiihtyvän ja kiihtyvän kun rimpuilin päästäkseni irti.

Lamppu sammui ja kuulin oven avautuvan. Hiljennin itseni ja jähmetyin paikoilleni. Kuulin askeleiden tulevan lähemmäksi. Pidätin hengitystäni, jotta olisin hiljaa, vaikka samalla minusta tuntui kuin henkilö tiesi minun olevan siinä. Tunsin hengitystä kasvoillani, mutta vain hetken aikaa, sillä pian kuulin jo askeleita pois päin.

Valo syttyi ja ovi avautui. Pystyin taas liikuttamaan jalkojani ja nousemaan ylös. Kävelin varovasti ovelle, jonka takana oli avoin huone. Nurkassa oli pöytä ja pöydällä ruokaa. Mahani kurni, kävelin pöydälle ja aloin ahmimaan tuoretta leipää. Lopetin kuitenkin heti kuultuani askelia takaapäin. Käännyin varovasti ympäri ja näin tuntemattoman mustaan kaapuun pukeutuneen miehen parin metrin päässä. Hänen kasvonsa olivat peitetyt niin että vain silmät näkyivät. Tuijotimme toisiamme sanomatta mitään, kunnes mies kääntyi ympäri ja käveli pois päin.

"Hei sinä!" huusin, jolloin mies pysähtyi. "Mitä tämä kaikki on? Missä minä olen ja kuka sinä olet?" mies ei vastannut vaan käveli pois ja sulki oven perässään. Valot sammuvat.

Makasin kylmällä lattialla, pimeässä nälissäni. En ollut syönyt tai juonut moneen tuntiin, ehkä päivään. Olin koittanut huutaa apua, mutta aivan turhaan, sillä eihän kukaan minua olisi kuullut, tai varsinkaan auttanut.

Ovi avautui taas ja huone valaistui ovelta tulevasta valosta. Nousin ylös ja kävelin ovelle jossa oli portaat ylös. Kuulin huutoa, aivan kamalaa huutoa. Nousin ylemmäs niin että näin mistä huuto tuli. Näin kaksi tyttöä, yhdellä niistä oli pyssy kädessä ja tuntematon mies piti toista paikoillaan. Meni alle minuutti kunnes kuului laukaus ja toinen tytöistä makasi kuolleena maassa. Tuntematon mies raahasi toisen tytön kohti minua. Juoksin portaat alas takaisin huoneeseen, jonne myös mies heitti toisen tytön jälkeeni, jonka jälkeen mies sulki oven ja sammutti valot.

Oli aivan hiljaista, kumpikaan ei sanonut mitään vaikka tiesimme toisemme olevan siinä. Olin hämmentynyt, en tiennyt mistä oli kyse, en tiennyt edes missä olin. Odotin vielä hetken ennen kuin uskalsin kysyä:

"Mistä tästä kaikesta on kyse" oli hetken hiljaista, kunnes hän vastasi:

"Se on peli" hän vastasi suorasti.

"Mitä tarkoitat?" kysyin hämmästyneenä.

”Hän ei itse tapa, uhrit tappavat. Hän pitää meitä hengissä kaksi päivää, kidnappaa toisen, jonka tehtävänä on ampuu toinen hänen kolmantena päivänään?” olin järkyttynyt ja hiljaa. En tiennyt mitä sanoa.

”Tarkoitatko että minun pitää tappaa sinut?”

”Kyllä, ja sinun tappajasi odottaa varmasti jo jossain huoneessa”

Olimme molemmat hiljaa, en halunnut kysyä enää enempää, tiesin etten saisi yhtäkään parempaa vastausta. Enkä halunnut puhua hänen kanssaan yhtään enempää jos minun kuitenkin täytyisi hänet pian tappaa.

Heräsin siihen että minut nostettiin, raahattiin yläkertaan ja laskettiin maahan. Nousin ylös ja näin toisen tytön suoraan edessäni. Oikealla puolellani oli pyssy. Katsoin ylös ja näin miehen. Ensimmäisen kerran näin kunnolla sen ihmisen joka minut oli tähän laittanut. Hän oli ehkä 50-vuotias. Hänellä oli ruskeat rasvaset kiharat hiukset jotka ylettyivät olkapäille asti, ja kalpeat likaiset ilkeät kasvot. Enempää en kerennyt kiinnittämään häneen huomiota, kunnes hän sanoi matalalla äänellä:

”Tiedät varmaan mitä pitää tehdä” ja kyllä minä tiesin, tiesin tasan tarkkaan mitä minun piti tehdä, mutta en halunnut. En halunnut tappaa ketään.

”En aio tehdä sitä” sanoin ja katsoin miestä päin. Mies irrotti työstä ja käveli minua kohti, otti pyssyn käteensä, osoitti sillä minua ja sanoi:

”Se on sitten sinun vuorosi”

Makasin, minulla oli hyvä olo. Tunsin jotain pehmeää allani, kokeilin sitä kädelläni, se oli ruohoa. Avasin silmäni ja näin auringon, pilviä ja taivaan. Olin pelastunut, selvinnyt, en ollutkaan kuollut. Nousin ylös ja näin edessäni myrkyä vihreän, vanhan omakotitalon. Ikkunat oli peitetty, mutta löysin pienen raon, josta kurkistin sisään. Se oli sama talo missä olin juuri, mutta miten pääsin ulos? Katsoin ympärilleni ja tunnistin paikan. Se oli lähellä kouluani, joten päätin lähteä sinne kertomaan että olen elossa ja myös talon sijainnin, jotta muut uhrit pelastuisivat.

Kävelin vahtimestarin oven avauksella sisälle kouluun ja kiitin, mutta hän ei vastannut. Näin heti ihmisiä, he katsoivat minua päin, mutteivat sanoneet mitään. Menin opettajanhuoneeseen ja koitin kertoa kaikille mitä oli tapahtunut, mutta kukaan ei kuunnellut minua. Aloin itkeä ja juoksin ulos rakennuksesta. Taakseni ja huomasin ulko-oven olevan kiinni. Mutta enhän minä koskaan ollut avannut tai sulkenut ovea? Olinko kävellyt oven läpi? Mutta eihän ihmiset niin

voineet tehdä. Tajusin että enhän minä hengittänyt eikä sydämeni hakannut. Olin kuollut. Mutta miksi sitten olin vielä täällä, miksen ollut jo poistunut tästä maailmasta?

Juoksin kotiin, joka vielä kuolleenakin tuntui kodilta. Menin omaan huoneeseeni, joka näytti tismalleen samalta kuin sinä iltana kun katosin. Katsoin tavaroitani ja kuvia seinällä, aloin taas itkeä, sillä en kestänyt ajatusta siitä etten enää ikinä pystyisi olemaan kenenkään minulle rakkaan ihmisen kanssa.

Heräsin huoneeni lattialta. Oli pimeää, joten oli varmasti yö. Tajusin että minun oli pakko tehdä jotain estääkseni seuraavat kidnappaukset. Menin siskoni huoneeseen ja näin hänen pöydällään paperin ja kynän. Koitin ottaa kynän käteeni, mutta se ei onnistunut. Sormeni menivät vain kynän läpi. Koitin uudestaan ja uudestaan, mutta en onnistunut. Meinasin luovuttaa, mutta koitin silti uudestaan. Keskityin kynään ja sain siitä lopulta otteen.

Kirjoittaminen oli hankalaa ja se vei paljon aikaa, mutta kun muistin keskittyä se onnistui jotenkin. Pitkän ajan jälkeen sain kuitenkin viestin valmiiksi.

”Hei! Se olen minä, rakas siskosi ja rakas tyttärenne. Olen kuollut, kaikki on kuitenkin hyvin. Koululta kilometri etelään metsään, siellä on vihreä talo. Olin siellä. Soittakaa poliisi ennen kuin pahempaa käy. Rakastan teitä”

Ei kulunut kauaa, kunnes siskoni heräsi. Hän näki viestin ja ryntäsi heti vanhemmilleni. Kaikki alkoi sumeta ja tunsin katoavan. Tehtäväni oli suoritettu ja nyt oli minun aikani jatkaa matkaa.